Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

7 februarie 2013 *

„Noțiunea de înțelegere — Acord încheiat între mai multe bănci — Întreprindere concurentă care operează pe piața relevantă în mod pretins nelegal — Incidență — Lipsă”

În cauza C-68/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovacia), prin decizia du 10 ianuarie 2012, primită de Curte la 10 februarie 2012, în procedura

Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

împotriva

Slovenská sporiteľňa a.s.,

CURTEA (Camera a zece),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră (raportor), și domnii E. Juhász și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, de T. Menyhart, în calitate de agent;

— pentru Slovenská sporiteľňa a.s., de M. Nedelka, advokát;

— pentru guvernul slovac, de B. Ricziová, în calitate de agent;

— pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de T. Müller, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de S. Fiorentino, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul polonez, de M. Szpunar și de B. Majczyna, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: slovaca.

— pentru Comisia Europeană, de A. Tokár, de P. Van Nuffel și de N. von Lingen, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 101 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (Autoritatea de Concurență din Republica Slovacă, denumită în continuare „Protimonopolný úrad”), pe de o parte, și Slovenská sporitel'ňa a.s. (denumită în continuare „Slovenská sporitel'ňa”), pe de altă parte, având ca obiect comportamentul a trei bănci, care, potrivit acestei autorități, constituie un acord care vizează restrângerea concurenței.

Cadrul juridic

3 Legea aplicabilă în Slovacia în domeniul concurenței este Legea nr. 136/2001 privind protecția concurenței.

Litigiul principal și întrebările preliminare

4 Printr-o decizie din 9 iunie 2009, Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, odbor dohôd obmedzujúcich súťaž (Serviciul pentru acordurile care restrâng concurența al Autorității de Concurență din Republica Slovacă, denumit în continuare „serviciul”), organ de prim grad competent în materia protecției concurenței, a considerat că trei bănci importante cu sediul în Bratislava (Slovacia), și anume Slovenská sporiteľňa a.s., Československá obchodná banka a.s. și Všeobecná úverová banka a.s., încălcaseră articolul 81 CE, precum și dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 136/2001 prin încheierea unui acord de a rezilia contractele privind conturile curente ale Akcenta CZ a.s. (denumită în continuare „Akcenta”), societate cu sediul în Praga (Republica Cehă), precum și de a nu încheia noi contracte cu această societate. Serviciul a apreciat că Akcenta, instituție nebancară care furnizează servicii constând în operațiuni de schimb valutar fără numerar, avea nevoie de conturi curente deschise la bănci pentru a-și desfășura activitățile, care presupuneau transferul de monedă străină din și în străinătate, inclusiv pentru clienții săi din Slovacia. Potrivit serviciului, cele trei bănci vizate, care considerau că Akcenta era un concurent care furniza servicii clienților lor și erau nemulțumite de scăderea profiturilor lor rezultată din activitatea societății respective, au supravegheat această activitate, s-au concertat și au decis de comun acord să rezilieze în mod coordonat contractele încheiate cu societatea menționată. Pe baza probelor privind existența unor contacte între băncile amintite, constând în special în reuniunea acestora din 10 mai 2007 și în comunicările ulterioare prin e-mail, serviciul a stabilit că fiecare dintre cele trei bănci acceptase să rezilieze contractul care o lega de Akcenta, cu condiția ca și celelalte bănci să procedeze la fel pentru a împiedica migrarea unei părți din clienții săi către banca ce ar continua să păstreze conturile curente ale Akcenta. Serviciul a dedus din aceasta că comportamentul băncilor respective pe piața relevantă, definită ca fiind piața slovacă a serviciilor constând în operațiuni de schimb valutar fără numerar, constituia un acord care vizează restrângerea concurenței și a aplicat amenzi de 3 197 912 euro băncii Slovenská sporitel'ňa, de 3 183 427 de euro băncii Československá obchodná banka a.s. și de 3 810 461 de euro băncii Všeobecná úverová banka a.s.

5 În urma formulării de către Slovenská sporitel'ňa a unei contestații împotriva deciziei pronunțate de serviciu, Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (Consiliul Autorității de Concurență din Republica Slovacă, denumit în continuare „Consiliul”), organ administrativ de al doilea grad, a adoptat,

la 19 noiembrie 2009, o decizie prin care a modificat decizia atacată, extinzând încadrarea juridică a practicii în discuție în litigiul principal. Consiliul nu a modificat cuantumul amenzii aplicate de serviciu.

6 Slovenská sporitel'ňa a atacat decizia Consiliului, formulând o acțiune în fața Krajský súd Bratislava (Curtea Regională din Bratislava).

7 Prin hotărârea din 23 septembrie 2010, Krajský súd Bratislava a anulat deciziile sus-menționate, din 9 iunie 2009 și din 19 noiembrie 2009, în măsura în care priveau Slovenská sporitel'ňa, și a retrimis cauza la Protimonopolný úrad.

8 În cuprinsul hotărârii, Krajský súd Bratislava a arătat, în principal, că această autoritate făcuse o aplicare greșită în cauză a conceptelor de concurent și de piață. Potrivit acestei instanțe, autoritatea respectivă nu a verificat dacă Akcenta putea fi considerată concurent de către Slovenská sporitel'ňa pe piața relevantă, având în vedere că opera în Slovacia fără a avea autorizarea cerută de Národná banka Slovenska (Banca Națională a Slovaciei), și nu a examinat nici problema dacă activitatea nelegală desfășurată de această societate putea beneficia de protecție juridică. În această privință, Krajský súd Bratislava a arătat că Národná banka Slovenska aplicase societății Akcenta o amendă în cuantum de 35 000 de euro pentru motivul că în perioada cuprinsă între luna ianuarie 2008 și luna iunie 2009 aceasta efectuase operațiuni în monedă străină în Slovacia fără autorizare. Krajský súd Bratislava a precizat totuși că decizia Národná banka Slovenska de aplicare a amenzii respective fusese anulată de Banková rada Národnej banky Slovenska (Consiliul Bancar al Băncii Naționale a Slovaciei) și că procedura inițiată împotriva Akcenta fusese închisă pentru motivul că aceasta din urmă nu mai putea fi sancționată ca urmare a împlinirii termenului de prescripție prevăzut în materia sancțiunilor pecuniare. Pe de altă parte, Krajský súd Bratislava a subliniat că din dosar reieșea că Akcenta nu mai era un concurent pentru băncile vizate, ci doar un client al acestora, întrucât furniza servicii la un alt nivel decât cel al băncilor respective și potrivit unor modalități diferite de cele practicate de acestea. Krajský súd Bratislava a arătat, de asemenea, că Protimonopolný úrad nu luase în considerare în mod suficient împrejurările în care acordul în discuție în litigiul principal fusese încheiat. Instanța a considerat că nu se probase, printre altele, faptul că Akcenta încercase fără succes să deschidă noi conturi bancare la Slovenská sporitel'ňa.

9 Protimonopolný úrad a formulat recurs împotriva deciziei pronunțate de Krajský súd Bratislava la Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace).

10 Protimonopolný úrad susține că a demonstrat suficient că Akcenta era un concurent al băncilor vizate pe piața relevantă, respectiv piața slovacă a operațiunilor de schimb valutar fără numerar. În ceea ce privește pretinsul caracter nelegal al activității desfășurate de Akcenta în Slovacia, această autoritate subliniază că faptul că societatea respectivă și-a desfășurat activitatea fără a avea autorizarea necesară nu este luat în considerare în examinarea comportamentului băncilor vizate în privința normelor de concurență. Autoritatea menționată arată, totodată, că nici Slovenská sporitel'ňa, nici celelalte bănci nu au pus la îndoială legalitatea activității Akcenta anterior deschiderii procedurii din litigiul principal. Aceasta apreciază că nu există probe în sensul că Akcenta opera nelegal. În ceea ce privește decizia Consiliului Bancar al Băncii Naționale a Slovaciei, Protimonopolný úrad subliniază că această decizie privea perioada cuprinsă între luna ianuarie 2008 și luna iunie 2009, în condițiile în care Akcenta opera pe piața slovacă din anul 2003, iar băncile vizate și-au coordonat practicile și au reziliat contractele încheiate cu Akcenta în cursul anului 2007. În plus, autoritatea respectivă arată că decizia menționată a fost anulată.

11 Slovenská sporitel'ňa susține că Protimonopolný úrad nu a luat în considerare suficient faptul că Akcenta, care nu avea autorizarea necesară, opera nelegal pe piața slovacă vizată. Dat fiind că, potrivit acestei întreprinderi, nu erau întrunite condițiile necesare în materie de concurență, nu se putea invoca nicio restrângere a concurenței. Nu ar exista nicio rațiune pentru sancționarea unui comportament care conduce la excluderea unei întreprinderi care operează nelegal. Slovenská sporitel'ňa subliniază că

nu s-a demonstrat că reuniunea avută de cele trei bănci vizate la 10 mai 2007 ar fi condus la un acord, întrucât, cu prilejul acelei reuniuni, reprezentantul său s-ar fi rezumat la colectarea de informații cu privire la proiectul de reziliere a contractelor referitoare la conturile curente ale Akcenta.

12 În aceste condiții, Najvyšší súd Slovenskej republiky, în calitate de instanță ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 101 alineatul (1) TFUE […] poate fi interpretat în sensul că este relevant din punct de vedere juridic faptul că un concurent (întreprindere) prejudiciat de un acord realizat de alți concurenți (întreprindere) operează în mod nelegal pe piața relevantă la momentul încheierii acordului?

2) Pentru interpretarea articolului 101 alineatul (1) TFUE […] este relevantă din punct de vedere juridic împrejurarea că, la momentul încheierii acordului, legalitatea operațiunilor concurentului (întreprindere) nu a fost pusă în discuție de organele competente de control pe teritoriul Republicii Slovace?

3) Articolul 101 alineatul (1) TFUE […] poate fi interpretat în sensul că, pentru a constata existența unui acord care restrânge concurența, este necesar să se demonstreze comportamentul personal al reprezentatului statutar sau consimțământul special, sub formă de mandat, prin care reprezentantul statutar al unei întreprinderi, care a participat sau se presupune că a participat la acordul care restrânge concurența, a autorizat comportamentul unui angajat al său, în cazul în care întreprinderea nu s-a distanțat de un astfel de comportament și, în același timp, a pus în aplicare acordul?

4) Articolul 101 alineatul (3) TFUE […] poate fi interpretat în sensul că se aplică și unui acord interzis de articolul 101 alineatul (1) TFUE […] care, prin natura sa, are ca efect excluderea de pe piață a unui concurent individual determinat (întreprindere) cu privire la care s-a constatat ulterior că efectua operațiuni de schimb, pe piața operațiunilor de schimb valutar fără numerar, fără a deține licența aferentă prevăzută de lege?”

Cu privire la întrebările preliminare

13 Au fost prezentate observații de către Protimonopolný úrad, Slovenská sporitel’ňa, guvernele slovac, ceh, italian și polonez, precum și de către Comisia Europeană.

Cu privire la prima și la a doua întrebare

14 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că este relevant din punct de vedere juridic faptul că un concurent prejudiciat de un acord realizat de alți concurenți operează în mod pretins nelegal pe piața relevantă la momentul încheierii acestui acord.

15 În observațiile prezentate, guvernul ceh a expus faptele referitoare la problema în discuție astfel cum au fost acestea abordate în temeiul Recomandării 2001/893/CE a Comisiei din 7 decembrie 2001 referitoare la principiile de utilizare a „Solvit” – rețeaua de soluționare a problemelor intervenite pe piața internă (JO L 331, p. 79). În esență, considerând că Akcenta, societate cehă care avea autorizările necesare în Republica Cehă, lucra exclusiv prin telefon cu clienții săi slovaci, centrul Solvit al acestui stat membru a apreciat că prestările de servicii furnizate nu necesitau eliberarea unei autorizații în Slovacia. Cu toate acestea, centrul Solvit slovac a emis un aviz contrar, apreciind că era vorba despre

o problemă legată de libertatea de stabilire, pentru motivul că furnizarea diferitelor prestații era realizată prin intermediari stabiliți în Slovacia. Potrivit bazei de date Solvit, cauza a fost clasată ca nesoluționată la 2 ianuarie 2006.

16 Trebuie amintit că articolul 101 alineatul (1) TFUE declară incompatibile cu piața internă și interzise orice acorduri între întreprinderi, orice decizii ale asocierilor de întreprinderi și orice practici concertate care pot afecta comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne.

17 În vederea aplicării acestei dispoziții, luarea în considerare a efectelor concrete ale unui acord este superfluă atunci când acesta are ca obiect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței (Hotărârea din 13 iulie 1966, Consten și Grundig/Comisia, 56/64 și 58/64, Rec., p. 429, 496, Hotărârea din 15 octombrie 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P și C-254/99 P, Rec., p. I-8375, punctul 508, precum și Hotărârea din 8 decembrie 2011, KME Germany și alții/Comisia, C-389/10 P, Rep., p. I-13125, punctul 75).

18 Articolul 101 TFUE urmărește, astfel, să protejeze nu numai interesele concurenților sau ale consumatorilor, ci și structura pieței și, prin aceasta, concurența ca atare (Hotărârea din 6 octombrie 2009, GlaxoSmithKline Services și alții/Comisia și alții, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P și C-519/06 P, Rep., p. I-9291, punctul 63).

19 În această privință, din decizia de trimitere rezultă că acordul încheiat între întreprinderile vizate avea în mod specific ca obiect restrângerea concurenței și că niciuna dintre aceste întreprinderi nu a pus la îndoială legalitatea activității Akcenta anterior deschiderii procedurii din litigiul principal împotriva lor. Prin urmare, pretinsa situație juridică a Akcenta nu are relevanță pentru a stabili dacă sunt întrunite condițiile unei încălcări a normelor de concurență.

20 Pe de altă parte, asigurarea respectării prevederilor legale este sarcina autorităților publice, iar nu a întreprinderilor sau a asocierilor de întreprinderi private. Situația Akcenta, astfel cum a fost descrisă de guvernul ceh, constituie o dovadă suficientă a faptului că aplicarea dispozițiilor legale poate necesita aprecieri complexe, care nu sunt de competența acestor întreprinderi sau asocieri de întreprinderi.

21 Din aceste elemente rezultă că trebuie să se răspundă la prima și la cea de a doua întrebare că articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că faptul că o întreprindere prejudiciată de un acord având ca obiect restrângerea concurenței operează pe piața relevantă în mod pretins nelegal la momentul încheierii acestui acord nu este relevant pentru a stabili dacă acordul respectiv constituie o încălcare a dispoziției menționate.

Cu privire la a treia întrebare

22 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 101 alineatul (1) TFUE poate fi interpretat în sensul că, pentru a constata existența unui acord care restrânge concurența, este necesar să se demonstreze comportamentul personal al reprezentatului statutar al unei întreprinderi sau consimțământul special, sub formă de mandat, prin care acest reprezentant, care a participat sau se presupune că a participat la acordul care restrânge concurența, a autorizat comportamentul unui angajat al său, în cazul în care întreprinderea respectivă nu s-a distanțat de un astfel de comportament și, în același timp, a pus în aplicare acordul.

23 Guvernele slovac și ceh, precum și Comisia pun la îndoială pertinența acestei întrebări, având în vedere faptele prezentate de instanța de trimitere, însă încearcă totodată să răspundă la aceasta.

24 Protimonopolný úrad arată că această întrebare are la origine faptul că Slovenská sporiteľňa a afirmat în prezenta cauză că angajatul său care a participat la reuniunea reprezentanților băncilor vizate, desfășurată la 10 mai 2007, nu fusese mandatat în acest scop și că, în același timp, nu s-a demonstrat că acest angajat și-ar fi exprimat acordul cu privire la concluziile reuniunii respective.

25 Trebuie amintit în această privință că pentru aplicarea articolului 101 TFUE nu este necesară vreo acțiune din partea asociaților sau a administratorilor principali ai întreprinderii vizate, nici măcar încunoștințarea acestora, fiind suficientă acțiunea unei persoane împuternicite să acționeze în numele întreprinderii (Hotărârea din 7 iunie 1983, Musique Diffusion française și alții/Comisia, 100/80-103/80, Rec., p. 1825, punctul 97).

26 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat Comisia, participarea la înțelegeri interzise de Tratatul FUE constituie cel mai adesea o activitate clandestină, care nu se supune unor reguli formale. Sunt rare situațiile în care reprezentantul unei întreprinderi participă la o reuniune având mandat pentru comiterea unei încălcări.

27 În plus, conform unei jurisprudențe constante, atunci când a fost stabilită participarea unei întreprinderi la reuniuni cu caracter anticoncurențial ale unor întreprinderi concurente, această întreprindere are obligația să prezinte indicii de natură să demonstreze că participarea sa la acele reuniuni era lipsită de orice spirit anticoncurențial, dovedind astfel că le comunicase concurenților săi că participa la acele reuniuni având o optică diferită de a lor. Pentru ca participarea unei întreprinderi la o astfel de reuniune să nu poată fi considerată nici aprobare tacită a unei inițiative ilicite, nici aderare la rezultatul acesteia, este necesar ca întreprinderea să se distanțeze public de inițiativa respectivă într-o manieră care să îi determine pe ceilalți participanți să considere că aceasta a pus capăt participării sale sau chiar că va denunța autorităților inițiativa (Hotărârea din 3 mai 2012, Comap/Comisia, C-290/11 P, punctele 74 și 75, precum și jurisprudența citată).

28 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se răspundă la cea de a treia întrebare că articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că pentru a constata existența unui acord care restrânge concurența nu este necesar să se demonstreze comportamentul personal al reprezentantului statutar al unei întreprinderi sau consimțământul special, sub formă de mandat, prin care acest reprezentant a autorizat comportamentul angajatului său care a participat la o reuniune anticoncurențială.

Cu privire la a patra întrebare

29 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 101 alineatul (3) TFUE trebuie interpretat în sensul că se aplică și unui acord interzis de articolul 101 alineatul (1) TFUE, care, prin natura sa, are ca efect excluderea de pe piață a unui concurent individual determinat cu privire la care s-a constatat ulterior că efectua operațiuni de schimb, pe piața operațiunilor de schimb valutar fără numerar în cauză, fără a deține licența aferentă prevăzută de lege.

30 Întrucât articolul 101 alineatul (3) TFUE nu poate fi aplicat decât atunci când s-a constatat existența unui acord interzis de acesta, răspunsul Curții se întemeiază pe premisa potrivit căreia o astfel de constatare a fost efectuată.

31 Astfel cum a amintit Comisia, pentru ca exceptarea vizată la articolul 101 alineatul (3) TFUE să se aplice, trebuie să fie îndeplinite cele patru condiții cumulative prevăzute de această dispoziție. În primul rând, acordurile trebuie să contribuie la îmbunătățirea producției sau distribuției de produse ori la promovarea progresului tehnic sau economic, în al doilea rând, trebuie să asigure consumatorilor o parte echitabilă din beneficiul obținut, în al treilea rând, nu trebuie să impună

întreprinderilor în cauză restricții care nu sunt indispensabile pentru atingerea acestor obiective și, în al patrulea rând, nu trebuie să ofere întreprinderilor posibilitatea de a elimina concurența în ceea ce privește o parte semnificativă a produselor sau a serviciilor în cauză.

32 Persoana care se prevalează de această dispoziție este cea care trebuie să demonstreze, prin argumente și prin elemente de probă convingătoare, că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru a beneficia de o exceptare (Hotărârea GlaxoSmithKline Services și alții/Comisia și alții, citată anterior, punctul 82).

33 În observațiile prezentate, Slovenská sporitel'ňa arată că faptul că un acord anticoncurențial are ca obiect împiedicarea unui alt concurent să acționeze pe piață în mod nelegal, pentru motivul că nu are autorizarea necesară, ar trebui să justifice aplicarea exceptării prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE, din moment ce un astfel de acord protejează, potrivit acestei întreprinderi, condițiile unei concurențe corecte și urmărește, astfel, într-un sens mai larg, promovarea progresului economic în sensul acestei dispoziții.

34 Este necesar să se constate că Slovenská sporitel'ňa nu invocă decât una dintre cele patru condiții cumulative prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE.

35 Chiar și în situația în care această condiție ar fi îndeplinită, înțelegerea în discuție în litigiul principal nu pare a întruni celelalte trei condiții necesare și, în special, pe cea de a treia, potrivit căreia acordul nu trebuie să impună întreprinderilor în cauză restricții care nu sunt indispensabile pentru atingerea obiectivelor vizate de prima condiție prevăzută la articolul 101 alineatul (3) TFUE. Astfel, chiar dacă motivul invocat de părțile la înțelegerea menționată ar fi constat în constrângerea Akcenta să respecte legislația slovacă, aceste părți ar trebui, astfel cum s-a amintit la punctul 20 din prezenta hotărâre, să sesizeze autoritățile competente printr-o plângere în această privință, iar nu să elimine ele însele această întreprindere concurentă de pe piață.

36 Rezultă din aceste elemente că articolul 101 alineatul (3) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unui acord interzis de articolul 101 alineatul (1) TFUE decât dacă întreprinderea care invocă dispoziția respectivă face dovada că sunt îndeplinite cele patru condiții cumulative prevăzute de aceasta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

1) **Articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că faptul că o întreprindere prejudiciată de un acord având ca obiect restrângerea concurenței operează pe piața relevantă în mod pretins nelegal la momentul încheierii acestui acord nu este relevant pentru a stabili dacă acordul respectiv constituie o încălcare a dispoziției menționate.**

2) **Articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că pentru a constata existența unui acord care restrânge concurența nu este necesar să se demonstreze comportamentul personal al reprezentantului statutar al unei întreprinderi sau consimțământul special, sub formă de mandat, prin care acest reprezentant a autorizat comportamentul angajatului său care a participat la o reuniune anticoncurențială.**

3) Articolul 101 alineatul (3) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unui acord interzis de articolul 101 alineatul (1) TFUE decât dacă întreprinderea care invocă dispoziția respectivă face dovada că sunt îndeplinite cele patru condiții cumulative prevăzute de aceasta.

Semnături